

TONE TRDAN:

Od Ribn'ce do Rakitn'ce

Tone je prvi pogledal v jamo.

»Joj,« se je začudil Ivan, ki kaj takega še ni nikoli videl.

Jama je bila videti globoka kakih deset metrov. Stene so bile poševne, vendar še vedno toliko strme, da ni bilo mogoče brez vsakih pripomočkov priti na dno.

Matevžek je pobral velik kamen in ga zakotalil navzdol.

»Bum-bum,« je odletaval in se odbijal od tal.

Nato je bilo vse tiho. Ni se slišalo, kam je padel. Ivan je debelo pogledal in ni verjel, da bo Matevžek živ prišel iz jame.

Medtem sta Vinko in Matevžek privezala na enem koncu vrv za debelo bukev — in že se je spuščal pogumni Matevžek po vrvi navzdol. Prav za prav je na pol hodil, ker je bil rov poševen in mu je bila vrv le v oporo. Za njim se je ojunčil Vinko. Začel je zavidati Matevžku, ker je on prvi stopil na dno.

»Posveti z lučjo!« je rekel Matevžek, ko je Vinko priplezal za njim.

»Joooj!« se je začudil Matevžek, »glej, rov pelje še naprej.«

»Kapniki, pravi kapniki, poglej Matevžek,« se je zasmejal Vinko, a je takoj skremžil obraz, ko je z glavo butnil ob enega izmed njih.

Svetilka je motno razsvetljevala prostor. Sence so begale sem in tja. Kapniki, visoki do pol metra, so dobivali čudne oblike, da je Matevžek na vse zadnje res pomislil na strica Roka in na njegovo pripovedovanje o tej jami.

Vinko je lezel naprej, vendar si ni upal daleč.

»Ali ne prideš za mano?« je vprašal Matevžka.

»Jaz že ne. Posveti tu na desno!«

Spogledala sta se, ko je motna svetloba razsvetlila nizek rov. Matevžek je postal bled. Zagledala sta namreč nekaj kosti, pravih kosti. Zato jima beseda ni šla iz ust. S stropa je kanilo

Matevžku nekaj kapljic za vrat. Zazeblo ga je. Netopir je letal mimo njunih glav.

Končno sta le stopila z nesigurnimi koraki naprej in si okostje natančneje ogledala. Spoznala sta, da izvira od kake živali, ki je padla v jamo.

»Poberi in daj sem, neseva ven. Jaz bom vprašal v šoli, če je morda od zmaja,« je razglagal Vinko.

In res: Matevžek je s tresočo roko pobiral kost za kostjo in jih skladal v Vinkov klobuk. Potem sta odtrgala še nekaj majhnih kapnikov in zbežala ven. Vrv jima je prav dobro služila. Opirala sta se ob njo in s težavo priplezala na zemljo.

»Kaj pa ste delala toliko časa,« je bilo prvo vprašanje onih dveh, ki sta že mislila, da je zmaj oba požrl.

»Glej ga zmaja,«, je bušnil Matevžek Ivanu prav pred nos klobuk s kostmi. Ivan je zakričal od groze, misleč, da so res kosti zmaja, ki se ga je tako bal, da je vedno sanjal o njem. Niti blizu si ni upal.

»Pojdimo,« je rekel Vinko.

Sonce se je nagibalo na goro. Zadnji žarki so se poigravali po listju. Sence so postajale dolge.

Matevžka je zaskrbelo, kako je na paši in ali so deklice še tam. »Mogoče jih pa ni...« — take in podobne misli so se mu vrstile v glavi, ko je hitel v »ogrado«.

»Najprej pokažemo kosti stricu Roku, da nam pove, čigave so. On bo že vedel, saj dobro pozna jamo, pa star je tudi že!« je modroval Matevžek.

»Seveda, prvo njemu, potem boš pa ti Tone, povprašal v šoli in jaz v trgu,« je pritrdil Vinko in to je tudi držalo.

Deklice so se bile naveličale čakanja. Krompir je bil že zdavnaj pečen. In tudi pojedeni. Za dečke so pustile le najbolj ožgane, ker jih ni bilo od nikoder.

»Ha-loool!« so vreščale vse vprek peke prav glasno, da so bile že kar hripa-

ve — samo da bi jih oni v rebri slišali ter se napotili domov.

»Poslušajmo«, je dejala Tončka, ki je čula neko tiho žvižganje.

Vinko je res že od daleč žvižgal na vso moč. Deklice so prisluhnile.

»Ju-hu-hu!« je zavriskal Matevžek s svojim piskajočim glasom, da ga je Ivan kar postrani pogledal.

Milka je prišla svoje tovarišice za roke in odhitele so onim nasproti.

»Kar pustimo krave, saj ne bodo šle nikamor. Site so dovolj«, je rekla Francika ter zdirjala z Milko, Poldko in Rezi-ko.

»Mu — —« je zategnjeno mukala Sivka. Rjavka ji je pa odgovarjala. Ko ni bilo nobenega pastirja in ne pastirice, so kravice kar same pobegnile proti domu. Telička si je že prej poiskala pot kar čez njive, starejši pa sta capljali počasi proti cesti.

Naši junački so veselo popevali skupaj z deklicami tisto:

»Od Ribn'ce pa do Rakitn'ce
ne raste družga kot leščevje...«

Na koncu je Matevžek zavriskal:

»Ju — —« Naprej ni mogel. Ko so prišli prav v »Ogrado«, je Matevžka zaskrbelo, kaj dela živina. Kako se je prestrašil, ko ni bilo krav nikjer, ne liske, ne rjavke in tudi telice ne. Tudi Ivan je pobledel kot zid od strahu.

»Kje so pa krave?« je boječe vprašal Milko.

»Saj so bile malo prej tukaj«, se je začudila Milka in tovarišice z njo.

»Ti si vsega kriv, ti si me zvalil s seboj«, je Matevžek pokazal na Vinka in zahteval.

»Kdo pa je pastir, ti ali jaz, a?« ga je oponašal Vinko.

»Tudi tebi so mati rekli, da greš z menoj na pašo«, mu je dokazoval Matevžek.

Še nikoli ni bil tako jezen. Ni jokal toliko od bojazni pred Nosanko, kakor iz jeze. Vedel je, da se bo sedaj nekaj zgodilo. Materi bo dovolj. Zapodila ga bo od hiše kot psa. Čudni občutki so ga obdajali.

»Tone, nesí tale klobuk s kostmi domov, jaz pa tečem po njivah za kravami«, je prosil Matevžek. Vse skupaj je vrgel po tleh in hitel po njivah, kolikor je le mogel.

Ivan jo je ubral za njim ter še bolj hitel kot on.

8.

To je pastirsko življenje: dosti iger in prijetnosti, pa solz in skrbi prinaša tistim, ki so lahkomišelní in kot brez glave tavajo po travnikih ter pašnikih.

Matevžek je tistega dne tekel kot so ga nesle noge, da ga je Ivan komaj dohajal. Na Vidmu sta došla obe kravici in del skrbi je bilo v kraju. Toda, kje je telička, lepa telička, ki jo je imel Vinko tako rad? Bal se je Nosanke, ali hudo mu je bilo za malo in samo njegovo teličko, kot jo je včasih imenoval.

»Kdo ve, mogoče je zašla v rupo, v tisto jamo za vasjo ali si je zlomila kje nogo in ne more naprej«, je razmišljeval potem, ko je naročil Ivanu, naj žene kravi poleg svoje proti domu in počaka pred vasjo. Tekel je po njivah sem in tja ter ihtel da bi se bil smilil največjemu sovražniku. Klical je teličko na vse grlo. Zelo utrujen se je sesedel na suh štor na koncu njive.

Zajokal je na ves glas. Vstrašil se je, da ga morda kdo ne sliši in je utihnil. Tam na strnišču je pobirala zadnje zrnce jata vrabcev. Matevžek je pobral kamen ter ga vrgel med ptičke. Takoj se je kesal. »Saj ptički niso krivi, saj je le Vinko in samo Vinko, pa nihče drugi«, je polglasno momljal in od jeze stiskal zobe. Končno se je naveličal sedenja. Vstal je ter se napotil dalje po njivah, da poišče živinčce.

Megle so bile že zapustile svoja tajna skrivališča in se plazile tiho in zaspano za vasjo. Sonce je zašlo za goro. Hladno je postajalo na polju. Teličke ni bilo nikjer.

S stolpa podružniške cerkve svetega Vida se je oglasil večerni zvon.

»Joj, kaj bo Nosanka naredila z menoj?« se je samemu sebi smilil, ko je ves truden in oraskan zavil po poti proti domu. »Ne, ne pojdem domov, dokler je ne najdem«, si je mislil. Tudi jokal ni več.

Pastirji so bili že napojili živino ter šli vsak na svoj dom.

»Kje sta naša dva?« je vprašala Nosanka mimoidoče ter vila roke v silnih skrbih za živini in za Vinka.

Minila je ura osem, devet — fantov ni bilo od nikoder. Nosanka je spraševala ljudi, ki so v mraku posedali po klopčah pred hišami. Nihče ni vedel o njenih kravah, niti o Vinku ter Matevžku. Nosanka je tekla onkraj vasi in iskala na polju.

(Dalje prihodnjič.)

Manica:

Jurek se je ženit šel

Ribniški Jurek sklene, da se oženi. V mislih prešteje, pregleda in pretehta vse bližnje in daljne deklice, ki bi bile primerne za možitev. Po njegovem pridejo v poštev samo petične.

Pri tem se domisli bogatega zagorskega kmeta Kaniža in njegove hčerke Metke. Brž se umije, postrže z obraza nadležne ščetine, skoči v nedeljsko obleko in kar takoj pot pod noge.

Se le proti večeru dospe do cilja. Kaniža najde samega doma. Brez vsakega uvoda bruhne ženin Jurek:

»Očka, jaz se ženim. Vaša Metka mi je všeč. Ali dovolite, da se vzameva?«

Kaniž, ki ni Jureka prav nič poznal, se glasno začudi:

»Za božji čas, kdo pa si ti?«

»Jaz sem Jurek iz Ribnice. Hentajte, čudno, da me ne poznate,« se odreže Jurek.

»Že mogoče,« kima oče Kaniž, »ali jaz bi rad vedel, kakšne so tvoje razmere. Kaj pa imaš?«

»Brez skrbi, očka! Imam hišo, polje, mlin in žago.«

»Če je res tako, kakor govoriš, priidi prihodnji teden, da se pomenimo dalje,« pravi Kaniž in Jurek se vrne poln najboljših upov proti domu.

»Hm, hm«, premišlja Kaniž, »lesna žaga daje lep zaslužek. Poleg tega se od razžaganih hlodov nakupiči odpadkov, da je za domačo porabo več kot dovolj. Prav tako je z mlinom. Od zmlatega žita se dobi vedno toliko meric moke, da bi imela naša Metka ves kruh zastonj. Res, ne bilo bi napačno to. Seveda moram poizvedeti še kaj natančnejšega o tem ženinu!«

Prihodnjo nedeljo se odpravi Kaniž na precej dolgo pot k maši. Kakor nalašč naleti pred faro cerkvijo na nekoga znanca iz Ribnice. Takoj mu pove, da se je v njegovi hiši ženil Jurek in kaj vse je povedal.

»Ha, ha ha«, se zareži znanec, »ta krota te je temeljito potegnil. Res ima malo hiško, tudi kos njivice je zraven, toda o žagi in mlinu ni ne duha ne sluba.«

»Prav vesel sem tvojega pojasnila,« se zahvaljuje Kaniž. »Š tem ženinom pa hočem zdaj obračunati, kakor se spodobi!«

Par dni pozneje pride Jurek spet do Kaniža. Gospodarja dobi na dvorišču. Ali — kaj pa je to? Namesto prijaznega odzdrava priletita okrog Jurekovih ušes dve krepki zausnici.

»Na, lažnivec! Tu imaš za tvoj mlin in žagol! Da si boš zapomnil, butec, za bodoče, imeti za norca pametne ljudi!«

»Oče Kaniževa, javkne oklofutani snubač, »po krivici me tepete. Nisem lagal, res ne. Pojdite z menoj in videli boste, da imam oboje. V drvarnici je žaga, četudi le samo ročna žagica, s katero žagam polenčke, v kuhinji imam pa mlin, namreč mlin za — kavo!«

Kaniž, četudi jezen, se gromko nasmeje:

»Ha, ha, Jurek, ti si pa tič. Toda kljub temu ne boš dobil naše Metke. Ti že ne!«

Pravijo, da od tistih dob ni Jurek nikoli več poizkušal z ženitvijo.

Čuden račun

Kako seštevaš in odštevaš, da dobiš vedno število 45? Prav enostavno:

seštej: 9 8 7 6 5 4 3 2 1 = 45

odštej: 1 2 3 4 5 6 7 8 9 = 45

seštej

ostauck 8 6 4 1 9 7 5 3 2 = 45

Drevesa

Nekega dne je prišel človek v veliki gozd in vprašal:

»Cujte, drevesa! Vsake vrste stvari bo treba napraviti za to našo deželo. Ali nam boste pomagala?«

In drevesa so odgovorila:

»Bomole«

Tedaj je mož vprašal hrastovo drevo — kralja gozdov — kaj bo storilo ono.

»Dajal vam bom ladje, vrata in pohištvo«, je rekel hrast, »in barvo, da boste strojili usnje.«

In jesen je rekel:

»Dajal vam bom drva, da vas bodo grela pozimi in palice, ki vas bodo spremljale na potu. Ora'a vam bom

dajal in brane, vozove, lestvice, plotove in drugo orodje za kmeta, pomorščaku pa vesla.«

»Kaj mi boš ti dajala?« je človek vprašal bukvo.

»Dajala ti bom senco v poletni vročini«, je rekla bukva, »in svoje korenine bom krčila na vrhu zemlje, da boš lahko sedel na njih in počival kakor na klopih; v jamicah med njimi bom hranila vodo, da se bodo žejni potniki lahko napili. Tvojim otrokom bom pa dajala košarice, da bodo vas nje nabirali jagode.«

»Kaj boš pa ti dajala?« je človek vprašal vrbo.

»Dajala ti bom koše«, je dejala vrba, »in jerbace in šibe za tvojo dečad.«

»Jaz bom dajala tvojim otrokom lesnik«, je rekla lesnika »Sadjevec in kis boš pripravljaj iz mojih plodov.«

»Jaz ti bom dajala hlode za zgradbo hiš, smolo za vozove in božična drevesca za tvoje malčke«, je rekla smreka.

»Jaz pa kole za plotove in vinograde«, se je oglasil bor, »in trske, da boš kuril z njimi in svetil.«

Prav tako,« je rekel mož.

Od tistega dne ima človek vsa drevesa rad.

Kako si sam napravim toplomer

V fiziki, kemiji in tehniki, kakor tudi v vsakdanjem življenju je večkrat potrebno, da nmerimo toploto. Toploto merimo po stopinjah. Našo razdelitev stopinj je določil Celsius, ki je označil tališče ledu z ničlo in vrelišče vode s 100 stopinjami. Poleg tega imamo še Réaumurjevo razdelitev, ki pa pri našem toplomeru ne prihaja v poštev.

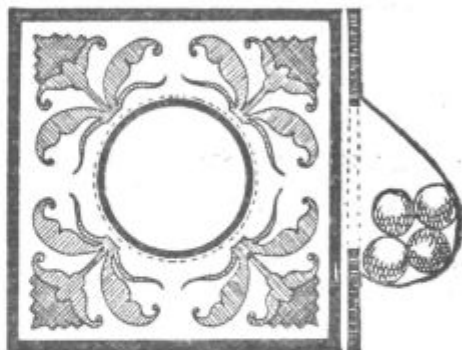
Najnavadnejša priprava za merjenje toplote je živosrebrni toplomer. Zgrajen je na podlagi zakona, da se vsa telesa pri segrevanju enakomerno širijo. V stekleni kroglici je zaprta manjša količina živega srebra; kroglica je zvezana z ozko stekleno cevko. Pri segrevanju steklene kroglice se živo srebro razširja, vsled česar se dvigne. Tako vedna lahko določimo višino toplote. Če presega toploto 300 stopinj, tedaj živega srebra ne moremo več uporabiti, ker bi začelo vreti. V takih slučajih uporabljamo druge toplomerne tekočine. Za zelo visoke temperature imamo tiste zvali pirometer.

Nu, mi si bomo zgradili majhen toplomer, ki se imenuje termoskop. Vzamemo majhno steklenico s tankimi stenami; najboljša je kaka kovinasta posodasodica. Opremimo jo z zamaškom, ki ima v sredini luknjo. V to luknjo vtaknemo stekleno cevko. V spodnji del cevke damo kapljo vode; vodo mo-

ramo popreje barvati. (Barva je poljubna) Kakor hitro zapremo steklenico z zamaškom, se voda v cevki dvigne. Če se temperatura dviga, se zrak v steklenici razširja in pritiska vodo navzgor; v nasprotnem slučaju pada. Na stekleno cevko pritrdimo kos bele lepenke, na katero napišemo razdelitev stopinj. (Glej sliko!).

Kako uporabljam svoj prosti čas

Vsak bralec »Mladega Jutra« si lahko sam napravi tarčo za metanje žog. Vzemite kos lepenke in si urežite pravokotnik, 30 do 40 cm dolg. V sredi iz-

režite krog s premerom 9 do 10 cm. Pazite dobro da bo odprtina točno na sredi. Iz platna ali kakega drugega ostanka blaga si napravite vrečico, katero pošijete z močnim bombažem okoli odprtine. Namesto vrečice je, da ujamemo žogo, katero mečete v tarčo. Lepenke lahko pobarvate ali pa okrasite z risbami. Metanje žog v tarčo je prav prijetna in zabavna igra, ki pa pri nas še ni znana in razširjena. Najprej poizkusite z žogo od blizu zadeti v tarčo; počasi se boste navadili pogoditi tudi na večjo razdaljo. Kolikor večja je razdalja med igralcem in tarčo, toliko več sposobnosti je treba, da jo zadene.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Zaupno ti povem, da je moja najljubša igračka še vedno punčka. Svojo Majetico imam zelo rada. Kadar se naučim in skončam naloge, se rada s njo igram. Šivam, perem in likam ji oblekce, kuham okusno kosilo, kadar je trudna jo uspavam z lepo pesmico. V boleznih jo skrbno negujem in zdravim s čajem. Če pa je poredna in nagaja, pa poje šiba novo mašo. Lepo te pozdravlja

Karmen Blaško, uč. II.b r. osn. šole Bežigrad.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam. Zelo sem se potrudil s spisom in upam, da ga ne vržeš v koš, ki je in bo požrl že cele kupe pisem in spisov. Kaj bi rad postal, ko bom velik? Najraje bi postal pevec ali pilot. Pravijo da imam dober glas in posluh, zato se bom posvetil glasbi. Učim se že tri leta klavir. Poznam precej oper. Nekaj sem jih slišal po radiju, nekaj v »ljubljski operi« nekaj pa sem jih slišal s zasedbo slavnih pevcev iz Italije.

Če bi petje ne uspelo, bi se pa prijavil za pilota. Mogoče bom imel srečo, da si kupim aeroplan. Poletel bom nad savane in prerijske. Lepo Te pozdravlja

Miha Skaberne, učenec 4. a. razreda na »Grabnu«.

Katero mesto naše lepe domovine mi je najbolj všeč. Velika je moja domovina, lepa je Jugoslavija. Neštevilno lepih mest, trgov in vasi, visokih gora, lepih valujočih jezer in rek, rodovitnih polj in obsežnih gozdov, zdravilnih vrelcev in bogatih rudnikov ima moja domovina. V vsakem koščku te domovine je veliko bogastvo. Tujci hodijo ogledovat lepoto moje domovine, poživljat si hodijo bolne živce v naše zdravilne vrelce, hodijo uživati lepoto našega sinjega Jadrana in njegovih pristanšč.

Večino mest niti videla nisem, toda slišala sem toliko praviti o njih, da so mi všeč. Seveda je zaenkrat najbolj priraslo k mojemu srcu mesto Ljubljana. Je že res, da ima slikovito lego, da ga obkroža od vseh strani valovito hribovje, da se vije po sredi bele Ljubljane sinje-modra Ljubljanska, da se dviga nad njo stari ljubljanski Grad,

ki bi vedel toliko povedati o bojih za to mesto. V središču mesta se ponosno dviga nebotičnik, ki že od daleč pozdravlja tujce, ki prihajajo v lepo prestolnico dravske banovine. Ima tudi mnogo lepih in velikih palač. V Ljubljani je več gimnazij, osnovnih in meščanskih šol, učiteljske in univerze. Za zabavo skrbe gledališke in kinematografske predstave. Ljubljana ima tudi krasni tivoljski park, kjer se sprehaja ljudstvo, da uživa prirodne lepote. V parku se nahajajo lepe klopice ob prekrasnem vodometu. Tu poseda ljubljanska mladina. S ponosom hodi po skrivnih tivoljskih potih, ki se vijejo med smrekovimi in jelkovimi gozdovi. Da, res lepa je bela Ljubljana, a še lepša je moja domovina Jugoslavija, za katero so se borili naši očetje in pradedje in v kateri sedaj uživamo svobodno sonce.

Marija Mihelčič, dijakinja III. r. drž. ž. real. gimn., Brezovica pri Ljubljani.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v tvojem listu. Zato te prosim, ne vrzi mojega pisma v svoj požrešni koš, drugače izgubim vse veselje, da bi ti še kdaj pisal. Izbral sem si naslov: Katero mesto naše lepe domovine mi je najbolj všeč. Čeprav sem star komaj 11 let, sem že dosti prepotoval. Najbolj všeč mi je naša bela Ljubljana. V Ljubljani sem bil tudi lansko leto na velesejmu. Najbolj jo krasi bistra Ljubljanska in njena lega. Vozil sem se s tramvajem dostikrat, tudi na velesejem me je popeljal. Na velesejmu sem videl same krasne stvari. Najbolj mi je ugajalo voziti se s kolesom. Toda moj oče ni bogat in zato sem si samo enkrat lahko privoščil to zabavo. Takoj isti dan sva se z atom odpeljala domov. Pri stricu sem bil komaj pičlo uro, čeprav bi ostal rad cele tedne pri njem. Najbolj te prosim, ne vrzi mojega pisma v koš, ker to bi me najbolj razžalostilo. Jaz še ne znam dobro pisati, zato mi je napisal to pisemce brat, ker sem jaz prišel šele pred kratkim iz Srbije. Priporočam se ti za knjigo, ki bi jo z užitkom čital, da bi se temeljito in kmalu naučil prelepega materinega jezika. Te pozdravlja

Dolinar Emil, uč. V. razr. Trbovlje I. Loke 136

Dragi stric Matič! Tvoj natečaj »kaj želim postati, ko bom dorastela«, mi je zelo všeč. Odkrito ti povem, da imam veliko veselje do učenja, zato bi zelo rad nadaljeval šole. Z lahkoto sem se učil. Posebno računstvo mi ni delalo nobenih težav. Tudi g. upravitelj je svetoval staršem, da bi me dali v šole. Toda moja želja se žal ne more izpolniti. Imam revne starše, ki me ne morejo vzdrževati, da bi študiral, zato bom ostal doma. Morda se grem pozneje učiti kake obrti. Moj cilj, po katerem sem hrepenel, se mi ne more uresničiti. Če je mogoče uvrsti me, prosim, med svoje Jutrovčke in prejmi najlepše pozdrave!

Cvirn Franc, Blanca.

Dragi stric Matič! Tudi jaz hočem biti sprejeta med Tvoje Jutrovčke. Ako ravno sem še majhna in hodim šele v prvi razred, Ti hočem povedati, da imam veliko veselje s punčkami. Kadar bom že večja, jim bom tudi šivala oblekce. Sem sicer skromna pri svojih punčkah, ker so iz krp, a vseeno jih imam zelo rada. Vedno jim postiljam posteljico. Pozdravlja Te

Štefka Cvirn, I. razr. Blanca.

Dragi stric Matič! Danes se ti prvič oglašam v tvojem koticu. Vedno sem mislila, da ti pišem, a sem se vselej zbala Tvojega požrešnega koša. A sedaj sem se opogumila in Ti pišem pismo. Zelo sem se zavzela za nove natečaje in sem sklenila, da bom najprej opisala, »Kaj bom postala, ko bom velika.«

Ko bom velika želim postati učiteljica. Takoj ko sem pričela hoditi v prvi razred, je bila že takrat to moja želja. Ker se dobro učim, je prav mogoče, da postanem nekoč učiteljica. A treba je misliti še na to, če bodo ljubi starši imeli dovolj sredstev in ako bodo še zdravi in živi. Želim si, da bi se mi uresničila moja želja, ki jo nosim vedno v svojem srcu. Najlepše pozdrave ti pošilja in Te prosi, da jo izrebaš tvoja

Saks Breda, uč. I. r. mešč. šole v Zagorju ob Savi št. 80.

Katera igrarica mi je najljubša? Kadar je zunaj zima in mraz, zakuri mama v sobi peč, da je prav toplo. Takrat vzamem jaz svojo punčko, pa ji kuham. Tudi oblekce ji šivam. Popoldne mora iti spat; spat mora od 2. do 4. Ko se zbudi, ji dam malico. Nato

se zopet igram, če imam čas. Lepo Te pozdravlja

Lampi Hermina, uč. II. b razr. mest. os. šole, Celje, Nova vas št. 33.

Dragi stric Matič! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu in ti odgovarjam na vprašanja, katera si mi stavil v nagradnem natečaju. — Moja najljubša igrarica so lepe pravljicne knjige! Rada bi postala učiteljica v uršulinskem samostanu. Najljubša mi je naša lepa Gorenjska z glavnim mestom Bledom in Brezjem. Obenem pa Ti pošiljam še zimsko slikanico. Upam, da boš zadovoljen z mojimi pošiljkami in da ne boš vrgel v koš. Te pozdravlja

Kristan Dragica, uč. III. razr. mešč. šole pri uršulinkah v Ljubljani.

Za bistre glavice Rešitev

I. 1. Z razdeljevanjem pošte v vrstnem redu od pritličja proti vrhnjemu nadstropju se pismonoša za vsako hišo najhitreje olajšuje teže 2. Ko pismonoša zaradi oddajanja pošte postaja v posameznih nadstropjih, se brez posebne zamude sproti vselej nekoliko odpočije in ga tako vzpon v vrhnja nadstropja manj utruja. (Če bi šel pismonoša naravnost v vrhnje nadstropje in delil pošto od vrhnjega nadstropja proti pritličju gredé, bi moral v več nadstropnih hišah med vzponom večkrat počivati; tako bi se — ker bi od vrhnjega nadstropja proti pritličju gredé itak moral postajati zaradi razdeljevanja pošte — delj zamudil) 3. Če pismonoša v vrhnjem nadstropju pri pregledu preostale pošte ugotovi, da je kakšni stranki v hiši kaj pozabil oddati, more neodddano še oddati, ko se vrača v pritličje. (Pri razdeljevanju v vrstnem redu od zgoraj navzdol bi pismonoša v primeru, če bi kaj pozabil oddati, moral še enkrat gor — s ponovnim vzponom pa bi se zamudil in utrudil — ali pa bi moral neodddano prinesiti še enkrat naslednji dan.)

II. V hišah, kjer so dvigala, pa je zmislil drugi vrstni red razdeljevanja. Pismonoša se odpelje z dvigalom v vrhnje nadstropje in potem deli pošto proti pritličju gredé. Se ve pa mora paziti, da vsaki stranki odda vse, kar ji je namenjeno!

Kvadrat št. 1

1	2	3	4
A	L	E	M
2			
3			
E			
4			
M			

1. —; 2. slovansko drevo; 3. pesnik;
4. polopica.

Rešitev posetnic

Gospodarstvenik

Violinistka.

Posetnica

Gert Anuski

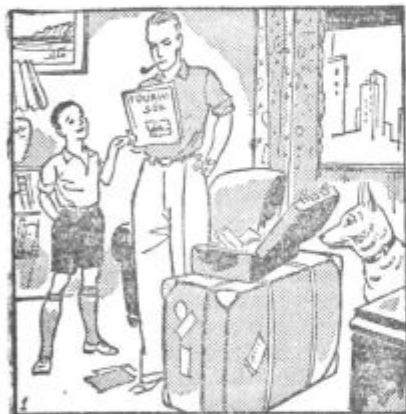
Rim

Kaj je ta gospod?

Listnica uredništva

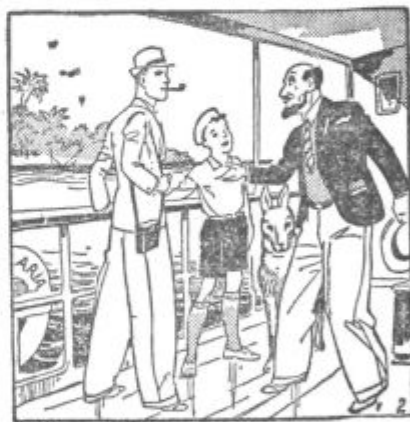
Franci Cv. Bl o. S.: Dragi Francil
Pošlji stricu Maticu prepis svojega
zadnjega izpričevala Obenem mu spo-
roči, koliko razredov si končal, kdaj si
bil odpuščen iz šole in koliko Ti je
let! Morda bi Ti mogel kaj prida sve-
tovati.

King, detektivski pes

1

Jimmy se je imel prav res za naj-
srečnejšega dečka na vsem širnem sve-
tu. Njegov stric, gospod policijski nad-
zornik Mulligan, ga je bil namreč po-
vabil s seboj na počitnice; namenil se
je bil na potovanje po Južnem morju.
Seveda sta se vkrcala na velik luksuzni
parnik, kajti Mulligan je bil že davno
potreben oddiha in razvedrila; dečka je
pa vzel s seboj, da bi mu pomagal pre-
ganjati dolgčas, ki se je moral seveda
kmalu oglasiti. Ker je šlo za daljšo pot,
Mulligan kakopak ni pozabil svojega
stalnega spremljevalca Kinga, slavnega
policijskega psa. Kako prav je sto-
rilo, da ga je vzel s seboj, se bo v naši
zgodbi kmalu pokazalo.

2

Pravkar so se bili zasidrali v zalivu
nekega manjšega južnomorskega otoka,
in družba potnikov se je odpravljala na
kopno, da bi se razgledala, ko je pri-
rohněl motorni čoln, iz čolna pa planil
mož, ki se je jadrno vzel na palubo in
razburjeno vprašal po nadzorniku Mul-
liganu.

»Slišal sem, da potujete s to ladjo,
gospod nadzornik,« je ves zasopel re-
kel tujec. »Moje ime je Wilson in vi,
nadzornik, mi morate pomagati! Kup-
čevalec z biseri sem, veste, in imam
edino pravico do pridobivanja biserov
na tem otočju. Še včeraj sem bil spr-
vil v svojo blagajno kaj znatno zbirko
krasnih biserov. Davi sem našel bla-
gajno vlomljeno, in o biserih ni bilo ne
duha na sluha!«

(Dalje prihodnjič)